

Arrest

nr. 72 808 van 6 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2011.

Gelet op de artikelen 51/4 en 39/77 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat S. BUYSSE en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt dat de behandeling van de zaak verwezen zou worden naar de Algemene Vergadering van de Raad omdat er geen eenheid van rechtspraak bestaat. Hij legt echter geen enkel concreet verband met de verwerping van de asielaanvraag en de vraag om subsidiaire bescherming. Hij toont niet aan dat er in casu een reden zou zijn om de behandeling van de zaak te laten verwijzen naar de Algemene Vergadering teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Liberiaans staatsburger te zijn, van Madingo-origine, afkomstig van Ganta (Nimba-county). U vroeg een eerste maal asiel aan in België op 4 augustus 2006, omwille van problemen die u in Liberia zou gekend hebben omwille van uw Mandingo-origine. Op 5 oktober 2006 nam het

Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat geen geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen betreffende uw problemen in Liberia en omdat uit de toenmalige informatie bleek dat Mandingo's niet enkel omwille van hun Mandingo-zijn vervolgd worden. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad van State die bij arrest van 18 mei 2010 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verwierp. Op 17 november 2011 diende u vervolgens een tweede asielaanvraag in. U blijft in het kader van uw tweede asielaanvraag bij de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste asielaanvraag. U keerde niet terug naar Liberia en verklaart nog steeds wraak te vrezen van de Mano en Gio omdat u Mandingo bent. U legt in het kader van uw tweede asielaanvraag een Liberiaans paspoort, een ondersteuningsbrief van 'the Belgium Mandingo Association vzw' en een schriftelijke verklaring van uwentwege voor. Bovendien voegt u hieraan tijdens het gehoor door het CGVS nog enkele medische documenten toe die u ook toevoegde aan uw dossier voor medische regularisatie omwille van uw chronische hoofdpijn.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u blijft bij uw verklaringen die u tijdens uw eerste asielaanvraag aflegde en dat u een tweede keer asiel vraagt om dezelfde redenen als de eerste keer (zie gehoor CGVS, p. 2). U verklaart bovendien niet teruggekeerd te zijn naar Liberia sinds uw eerste asielaanvraag en dat uw situatie in Liberia niet gewijzigd is (zie gehoor CGVS, p. 1, 5). Bijgevolg kan verwezen worden naar de beslissing in uw eerste asielaanvraag. U beschikt niet over meer of bijkomende informatie sinds uw eerste asielaanvraag, noch over contactpersonen in Liberia (zie gehoor CGVS, p. 4, 5). U bent weinig op de hoogte van de huidige (politieke) situatie in Liberia en kan duidelijk niet inschatten hoe de situatie voor Mandingo's momenteel is (zie gehoor CGVS, p. 4, 5). U hebt geen kennis van het beleid van de huidige presidente, weet niet of er al dan niet Mandingo's in het parlement of de regering zitten en weet niet of de regering moenteel iets probeert te doen aan het door u geschetste probleem van de Mandingo's (zie gehoor CGVS, p. 4, 5). U legt nochtans een ondersteuningsbrief voor van een Mandingo-organisatie in België waarvan u lid zou zijn, wat het merkwaardig maakt dat u niet beter op de hoogte bent van de huidige stand van zaken voor Mandingo's in Liberia. U stelt dat er nog steeds represailles zijn maar dat die in het geheim gebeuren en het daglicht niet zien. Wanneer u echter gevraagd wordt hoe u daarvan dan op de hoogte bent, aangezien u geen contact meer heeft met Liberia, antwoordt u dat u er niet bent maar dat u dat gewoon denkt omdat het onder Taylor dezelfde situatie was (zie gehoor CGVS, p. 5). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat er (nog steeds) geen sprake is van vervolging van Mandingo's en dat de overheid Mandingo's niet discrimineert, ook niet als het gaat om het geven van bescherming. Er wordt nog gewag gemaakt van de eigendomsproblematiek in Liberia maar uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat heel veel in het werk wordt gesteld om deze problemen op te lossen op een geweldloze manier. Nergens uit de informatie blijkt dat Mandingo's omwille van hun etnische origine een risico op vervolging lopen waarvoor internationale bescherming nodig is. U slaagt er bovendien niet in uw vrees voor vervolging te concretiseren doordat u niet op de hoogte bent van uw actuele situatie of eventuele ontwikkelingen inzake uw situatie in Liberia. U verklaart enkele problemen te zullen hebben in Liberia omwille van uw Mandingo-afkomst (zie gehoor CGVS, p. 4) en verwijst hiervoor naar conflicten die er ooit geweest zijn voor uw komst naar België in 2006 tussen Mandingo's enerzijds en Mano en Gio anderzijds (zie gehoor CGVS, p. 5). Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat dergelijke vrees niet meer actueel is en dat bij eventuele persoonlijke problemen in de Nimba-regio een herlocalisatie naar Monrovia mogelijk is.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De documenten die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegt wijzigen hetgeen hierboven werd gesteld niet. Immers, uw paspoort en geboorteakte bevatten enkel identiteitsgegevens waaraan hierboven niet wordt getwijfeld. Uw schriftelijke verklaring (dd. 14/11/2011) voegt verder niets toe aan uw relaas en de ondersteuningsbrief van de 'Belgium Mandingo Association' spreekt over recente politieke en sociale instabiliteit in Liberia en over represailles tegen Mandingo's. U maakte hier ook gewag van maar kon, zoals hierboven vermeld, deze beweringen niet concretiseren en staven. Bovendien worden deze beweringen weerlegd door de informatie die aan uw dossier werd toegevoegd. Ten slotte legde u ook nog enkele medische attesten en documenten voor de stellen dat u sinds 2008 lijdt aan chronische hoofdpijn (migraine). U, noch de artsen halen echter nergens aan dat deze hoofdpijn enig verband zou houden met uw beweerde problemen in Liberia.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, een schending van artikel 15, sub c van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, een schending van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, een schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, alsook een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. De commissaris-generaal zou een manifeste beoordelingsfout gemaakt hebben.

3.2.1. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

3.2.2. Betreffende de richtlijn 2004/83/EG werden de door verzoeker aangehaalde artikelen bij wet van 15 september 2006 omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). Verzoeker vermeldt rechtspraak van het Hof van de Europese Unie, maar past deze niet toe op het concrete geval. De schending van het door verzoeker aangehaalde artikel 15 c van de richtlijn kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

3.2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.2.4. De schending van de artikelen 2 en 3 EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan.

Daarenboven stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM ruimer zijn dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

3.2.5. Het opgeworpen artikel 48/2 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar dit artikel een loutere verwijzing bevat naar de artikelen 48/3 en 48/4. Verzoeker legt niet uit hoe artikel 49/3 van de vreemdelingenwet geschonden zou zijn. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.2.6. Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 september 2006 op het Commissariaat-generaal werd gehoord in het Engels, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. Verzoeker werd nogmaals gehoord op 28 november 2011 in het Engels. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van deze gehoren. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

3.2.7. Wat de opwerping van de schending van de rechten van verdediging betreft merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken. Ze zijn derhalve niet van toepassing op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

3.2.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

3.2.9. Verzoeker stelt dat zijn rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn en dat er in Nimba county landdisputen zijn tussen de etnische bevolkingsgroepen. Hij verwijst naar een rapport van september 2008 van de International Peace Alliance, neergelegd als bijlage bij zijn verzoekschrift, en een aantal recentere artikelen.

Weliswaar bevestigen deze rapporten het bestaan van landdisputen in Nimba county, maar weerlegt verzoeker hiermee niet het volgende motief uit de bestreden beslissing: *“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat er (nog steeds) geen sprake is van vervolging van Mandingo's en dat de overheid Mandingo's niet discrimineert, ook niet als het gaat om het geven van bescherming. Er*

wordt nog gewag gemaakt van de eigendomsproblematiek in Liberia maar uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat heel veel in het werk wordt gesteld om deze problemen op te lossen op een geweldloze manier. Nergens uit de informatie blijkt dat Mandingo's omwille van hun etnische origine een risico op vervolging lopen waarvoor internationale bescherming nodig is. U slaagt er bovendien niet in uw vrees voor vervolging te concretiseren doordat u niet op de hoogte bent van uw actuele situatie of eventuele ontwikkelingen inzake uw situatie in Liberia. U verklaart enkele problemen te zullen hebben in Liberia omwille van uw Mandingo-afkomst (zie gehoor CGVS, p. 4) en verwijst hiervoor naar conflicten die er ooit geweest zijn voor uw komst naar België in 2006 tussen Mandingo's enerzijds en Mano en Gio anderzijds (zie gehoor CGVS, p. 5). Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat dergelijke vrees niet meer actueel is en dat bij eventuele persoonlijke problemen in de Nimba-regio een herlocalisatie naar Monrovia mogelijk is."

De Raad schaaft zich achter dit motief.

3.2.10. De bestreden beslissing stelt: *"De documenten die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegt wijzigen hetgeen hierboven werd gesteld niet. Immers, uw paspoort en geboorteakte bevatten enkel identiteitsgegevens waaraan hierboven niet wordt getwijfeld. Uw schriftelijke verklaring (dd. 14/11/2011) voegt verder niets toe aan uw relaas en de ondersteuningsbrief van de 'Belgium Mandingo Association' spreekt over recente politieke en sociale instabiliteit in Liberia en over represailles tegen Mandingo's. U maakte hier ook gewag van maar kon, zoals hierboven vermeld, deze beweringen niet concretiseren en staven. Bovendien worden deze beweringen weerlegd door de informatie die aan uw dossier werd toegevoegd. Ten slotte legde u ook nog enkele medische attesten en documenten voor die stellen dat u sinds 2008 lijdt aan chronische hoofdpijn (migraine). U, noch de artsen halen echter nergens aan dat deze hoofdpijn enig verband zou houden met uw beweerde problemen in Liberia."*

De Raad schaaft zich achter dit motief.

3.2.11. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. de MOFFARTS